

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XXII

Sąd Wspólnotowych Znaków Towarowych i Wzorów Przemysłowych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Beata Piwowska

Protokolant starszy sekretarz sądowy Dorota Zagórska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 września 2013 r. w Warszawie

sprawy z powództwa **P. S.**

przeciwko **A. O. i S. K.**

- o ochronę praw z rejestracji wzoru wspólnotowego

1.
oddala powództwo;
2.
zasądza od P. S. na rzecz A. O. i S. K. – solidarnie - kwotę 857 (osiemset pięćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt XXII GWup 18/13

UZASADNIENIE

6 sierpnia 2013 r. P. S. wniósł o:

1.
zakazanie A. O. i S. K. wspólnikom spółki cywilnej (...) w K. – solidarnie – naruszania jego praw do wzoru wspólnotowego zarejestrowanego w Urzędzie Harmonizacji Rynku Wewnętrznego pod numerem (...) - (...), to jest produkowania, wprowadzania do obrotu, oferowania, reklamowania – w tym za pośrednictwem Internetu, a także składowania w celu oferowania elementów dekoracyjnych identycznych z tym wzorem;
2.
nakazanie pozwanym – solidarnie – usunięcia skutków naruszenia jego praw do wzoru, przez wycofanie z obrotu, a następnie zniszczenie, na ich koszt, należących do pozwanych elementów dekoracyjnych identycznych ze wzorem wspólnotowym nr (...) - (...) w terminie miesiąca od dnia uprawomocnienia się wyroku;
- 3.

nakazanie pozwanym - solidarnie, aby podali do publicznej wiadomości informację o zapadłym w sprawie wyroku, przez umieszczenie na stronie internetowej pod adresem (...), w sposób widoczny bezpośrednio po jej otwarciu, w terminie dwóch tygodni od dnia uprawomocnienia się wyroku, ogłoszenia o jego treści i utrzymywali je na stronie przez 12 miesięcy;

4.

zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu.

(powództwo sprecyzowane na rozprawie 30 września 2013 r. k.2-36, 73)

Odpowiedź na pozew złożona przez A. O. i S. K. po upływie określonego przez sąd terminu, została zwrócona zarządzeniem z 9 września 2013 r. (k.49-67)

Na rozprawie 30 września 2013 r. pozwani wniesli o oddalenie powództwa, jako całkowicie bezzasadnego i zwrot kosztów postępowania. Ich wniosek o umożliwienie złożenia pisma przygotowawczego, w którym ustosunkują się oni do twierdzeń pozwu i zgłoszą wnioski dowodowe został przez sąd oddalony, jako zmierzający do obejścia przepisu art. 207 § 2 k.p.c.

Pozwani nie przeczyli prawa powoda do wzoru wspólnotowego ale nowość wzoru. Według nich, element dekoracyjny w nim zawarty jest wykorzystywany w budownictwie od lat 60-tych, a w Polsce od lat 90-tych, pozwani nie wystąpili jednak z wnioskiem ani z pozwem wzajemnym o unieważnienie wzoru. Zakwestionowali podobieństwo swych produktów do wzoru nr (...) - (...), zwracając uwagę na charakterystyczne cechy odróżniające ten wzór i wzór przemysłowy zawarty w ich produkcie (wyżłobienie, rozmiar, szerokość deski, kolor, układ słoí. (k.74)

Wniosek powoda o udzielenie mu zabezpieczenia został oddalony ze względu na ich nie-uprawdopodobnienie i sformułowanie roszczeń. (k.77)

Bezsporne w sprawie jest, że:

P. S. jest uprawniony do wzoru wspólnotowego zarejestrowanego w Urzędzie Harmonizacji Rynku Wewnętrznego w Alicante w dniu 9 IV 2009 r. pod nr (...) - (...). Wzór, zgłoszony dla elementów dekoracyjnych, przedstawia się następująco: . (tak też świadectwo rejestracji OHIM k.9-10) Jest on stosowany przez powoda w produkowanych przezeń materiałach budowlanych. (tak też katalog k.32-34, dowody rzeczowe)

A. O. i S. K. wspólnicy spółki cywilnej (...) w K. są producentami materiałów budowlanych. W swej ofercie mają m.in., imitujące naturalne drewno, deski elewacyjne wykonane ze styropianu, pokryte masą w kolorze szarym: , które mogą być malowane farbą na różne kolory: . (tak też zaświadczenia CEiIDG k.11, 12, wydruki ze strony internetowej pod adresem www.dekordeska.pl k.17-23, korespondencja k.13-16, dowody rzeczowe)

Deski dekoracyjne produkowane i oferowane przez pozwanych różnią się wyglądem od wzoru wspólnotowego zarejestrowanego na rzecz powoda. Mają odmienny kształt (szerokość i grubość, wzdłużne wyżłobienie w spodniej części deski, grubość powłoki pokrywającej styropian), fakturę i kolorystykę, inny jest także układ słoíów na ich powierzchniach. Zorientowany użytkownik, którym jest osoba wykonująca roboty budowlane, montująca elementy elewacji budynku, nie uzna wzoru przemysłowego zastosowanego w produkcie pozwanych za podobny do wzoru wspólnotowego, w ogólnym ich oglądzie. (ocena normatywna)

Powyższe okoliczności, istotne dla rozstrzygnięcia sporu, w rozumieniu art. 227 k.p.c., ustalone zostały w oparciu o zgodne twierdzenia stron dodatkowo poparte wzajemnie nie-kwestionowanymi dowodami rzeczowymi, dowodami z dokumentów, fotografii i wydruków ze stron internetowych. Spór stron koncentrował się na ocenie podobieństwa wzoru wspólnotowego zarejestrowanego na rzecz powoda i wzoru przemysłowego zastosowanego w produkcie

pozwanym, o którym rozstrzygnięcie należało do Sądu. Sąd odmówił przy tym dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu wzornictwa przemysłowego, ponieważ okoliczność, na którą był wnioskowany podlega ocenie normatywnej. Ze względu na niewskazanie okoliczności wymagających wyjaśnienia, w rozumieniu art. 299 k.p.c., Sąd oddalił także wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z jego przesłuchania w charakterze strony.

Dokonując oceny podobieństwa wzorów Sąd nie odnosił się do dowodu rzeczowego w postaci produktu, którego wygląd nie jest tożsamy z przedstawieniem produktu zgłoszonego jako wzór, mogłoby to więc w sposób nieprawidłowy wpłynąć na poszerzenie zakresu wyłączności wynikającej z udzielenia prawa z rejestracji.

Sąd zważył co następuje :

Rozporządzenie Rady (WE) nr 6/2002 z 12 XII 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U.UE.L.02.3.1, z 5 I 2002 r. Dz.U.UE.L.02.3.1) stworzyło ujednolicony system nabywania prawa wyłącznego do wzoru, jego jednolitego skutku na terytorium Unii Europejskiej i jednolite-go systemu ochrony. (ust. 3 art.1) Rozporządzenie zawiera legalną definicję, zgodnie z którą, wzorem jest postać całego produktu lub jego części, wynikająca w szczególności z cech linii konturów, kolorystyki, kształtu, tekstury lub materiałów produktu lub jego ornamentacji (art. 3a). Postać produktu przejawia się w jego zewnętrznych cechach charakterystycznych, formie i ukształtowaniu, jego przyozdobieniu, wyrażającym się w zestawieniu linii, konturów, doborze kolorów lub użyciu powierzchni o specjalnych właściwościach. W wyglądzie zewnętrznym produktu mieszczą się wszystkie jego charakterystyczne cechy, które są wizualnie postrzegalne, widoczne w czasie normalnego użytkowania.

Prawo do wzoru może być skutecznie zaprzeczone przez zainteresowanego wyłącznie w trybie postępowania w sprawie o unieważnienie, wywołanego :

1.

wnioskiem złożonym w Urzędzie Harmonizacji Rynku Wewnętrznego lub

2.

pozwem wzajemnym w sprawie o naruszenie. (art. 24 ust. 1 w zw. z art. 52 i art. 84).

Obaleniu domniemania ważności, o którym mowa w art. 85, służyć więc mogą jedynie decyzja OHIM lub wyrok sądu właściwego w sprawach wzorów wspólnotowych, stwierdzające, że uprawnionemu nie przysługuje prawo wyłączne (art. 25 ust. 1c).

Prawo wyłączne P. S. nie było kwestionowane przez pozwanych, ani jak chodzi o ważność wzoru, ani zakres ochrony wynikającej z jego rejestracji. Jakkolwiek twierdzili oni, że wzór wspólnotowy nr (...) - (...) nie jest nowy, pozwani nie zdecydowali się na wystąpienie o jego unieważnienie.

Zarejestrowany wzór wspólnotowy podlega ochronie w okresie 5 lat od daty zgłoszenia, o ile spełnia on przesłanki z art. 1 ust.2b w zw. z art. 5 ust.1b i art. 6 ust.1b. Uprawniony może przedłużyć ochronę na jeden lub więcej okresów pięcioletnich, łącznie do 25 lat. Powstaje w ten sposób wyłączność używania wzoru, obejmująca:

- wytwarzanie (making) całego produktu, w którym wzór został ucieleśniony lub do którego został zastosowany,
- oferowanie i wprowadzenie do obrotu, przy czym oferowanie dotyczy nie tylko sprzedaży ale również najmu, dzierżawy czy innego rodzaju przekazania produktu, mającego ostatecznie na celu przeniesienie prawa,
- użycie produktu, który obejmuje także wystawy czy pokazy, jeśli prowadzi do zakłócenia normalnej ekonomicznej eksploatacji prawa wyłącznego,

- składowanie, interpretowane ściśle, ograniczane do dokonanego w celu oferowania produktu, wprowadzenia go do obrotu, importu itd. (art. 19 ust.1)

Z rejestracji wzoru wynikają dla uprawnionego roszczenia zakazowe względem każdej osoby, która narusza lub grozi naruszeniem prawa m.in. wytwarzając, wprowadzając do obrotu, czy przechowując produkty, w których jest on inkorporowany.

Dla oceny naruszenia (groźby naruszenia) istotne jest ustalenie, że wzór ucieleśniony w produkcie pozwanego jest na tyle podobny do wzoru zarejestrowanego na rzecz powoda, iż nie wywołują one na zorientowanym użytkowniku odmiennego ogólnego wrażenia, uwzględnia się przy tym swobodę twórczą. Zgodnie z art. 10, zakres ochrony obejmuje bowiem każdy wzór, który nie wywołuje u zorientowanego użytkownika innego ogólnego wrażenia (ust.1), uwzględniając przy tym stopień swobody twórcy (ust.2). Określają go, postrzegane zmysłem wzroku, cechy zewnętrzne wzoru ujawnione przez uprawnionego w dokumentacji złożonej przy wniosku o rejestrację. Dyrektywa nr 98/71/EC Parlamentu Europejskiego i Rady z 13 X 1998 r. w sprawie prawnej ochrony wzorów, w wersji angielskiej w sposób wyraźny odnosi się do tych właśnie cech. (shown visibly)

Z naruszeniem mamy zatem do czynienia w każdym przypadku identyczności z wzorem wspólnotowym wzoru przemysłowego zawartego lub zastosowanego w kwestionowanym pro-dukcie lub występowania pomiędzy nimi różnic zaledwie w nieznaczących szczegółach. (brak nowości) Przy badaniu naruszenia prawa do wzoru, ze względu na podobieństwo do wzoru przemysłowego ucieleśnionego w kwestionowanym produkcie, stosuje się te same reguły co przy ocenie indywidualnego charakteru rysunku lub modelu, która opiera się na ogólnym wrażeniu, jakie sprawiają one na zorientowanym użytkowniku w odniesieniu do tego co poprzednio istniało w danej dziedzinie produktów. Przepis art. 10 ust. 1 nie wymaga jednak, aby wrażenie to było wyraźnie odmienne. Wystarczające jest, że pomiędzy przeciwstawianymi sobie wzorami występują różnice, determinujące odmienną ogólną wrażenie zorientowanego użytkownika. Interpretacja przepisu art. 10 zgodna z tezą 14 preambuły, stawiająca wymóg, aby inne wzory sprawiały na zorientowanym użytkowniku wyraźnie odmienne wrażenie niż wzór zarejestrowany prowadziłyby do nieuzasadnionego rozszerzenia zakresu ochrony na wszystkie te wzory, które pozbawione są zdolności rejestracyjnej (indywidualnego charakteru). (por. L. Brâncuși Wzór wspólnotowy i jego zakres ochrony. Wydawnictwo C.H.Beck Warszawa 2012 s.322-327)

Bez znaczenia jest, że wzór pozwanego różni się od zarejestrowanego rysunku lub modelu pewną, nawet dużą liczbą szczegółów, jeśli mimo wszystko użytkownik uzna, iż w bezpośrednim porównaniu, są one do siebie podobne. Wzór będzie miał charakter indywidualny jedynie wówczas, gdy ma na tyle silną zdolność odróżniającą go od innych, że będzie mógł być zindywidualizowany (uznany za odmienny) przez zorientowanego użytkownika. (por. M. Poźniak-Niedzielska Wzór wspólnoty. w Ochrona znaków towarowych, wzorów przemysłowych i oznaczeń geograficznych w Polsce po akcesji do Unii Europejskiej. UPRP Warszawa 2004 s.57-59)

Zorientowanym (uświadomionym) jest użytkownik bardziej wnikliwy, obiektywny, mający lepszą znajomość przedmiotu. Nie jest to sam twórca, przeciętny odbiorca ani znawca w określonej dziedzinie lecz osoba, która tkwi pomiędzy nimi. Niekoniecznie musi to też być użytkownik finalny. (M. Poźniak-Niedzielska Ochrona wzorów przemysłowych w prawie euro-pejskim. Europejski Przegląd Sądowy 1/2007 s.6, por. także wyroki Sądu Unii Europejskiej z 18 III 2010 r. w sprawie T-9/07 PepsiCo, z 22 VI 2010 r. w sprawie T-153/08 Shenzhen/Bosch, z 16 XII 2010 r. w sprawie T-513/09 Jose Manuel Baena Grupo, z 16 VI 2011 r. w sprawie T-68/10 Sphere Time, z 9 IX 2011 r. w sprawie T-10/08 Kwang Yang Motor)

Oceniając indywidualny charakter wzoru sąd rozważa na ile utrudnione jest w danej dziedzinie przemysłu tworzenie rysunków i modeli o charakterze indywidualnym. Swobodę projektanta mogą ograniczać narzucane mu względy funkcjonalne, techniczne, handlowe, ewentualnie także tendencje panujące w modzie, czy gusta nabywców. Stopień swobody twórcy przy opracowaniu wzoru należy określać ze szczególnym uwzględnieniem wymagań związanych z właściwościami wynikającymi z funkcji technicznej produktu, a także przepisów prawnych mających do niego zastosowanie. Porównania ogólnego podobieństwa przeciwstawianych sobie wzoru zarejestrowanego i wzoru

przemysłowego zawartego lub zastosowanego w produkcie pozwanego dokonuje się analizując występujące między nimi podobieństwa i różnice. Zorientowany użytkownik automatycznie pomija elementy, które są typowe i wspólne wszystkim tego rodzaju produktom, koncentrując się na właściwościach, które są wyrazem twórczej swobody lub odbiegają od normy. (por także późniejsze wyroki z 22 VI 2010 r. w sprawie T-153/08 Shenzhen vs Bosch , z 16 XII 2010 r. w sprawie T-513/09 Jose Manuel Baena Grupo , z 16 VI 2011 r. w sprawie T-68/10 Sphere Time, z 13 XI 2012 r. w sprawach połączonych T-83/11 i T-84/11 Antrax It)

Ocena indywidualnego charakteru wzoru ma charakter normatywny. Podobnie jak w sprawach o naruszenie znaku towarowego, w których sąd rozstrzyga o istnieniu ryzyka konfuzji z punktu widzenia modelowego konsumenta, do kompetencji sądu należy ocena odmienności lub jej braku ogólnego wrażenia, jakie na modelowym zorientowanym użytkowniku wywołują przeciwstawiane sobie wzory. (por. wyrok Sądu Unii Europejskiej z 22 VI 2010 r. w sprawie T-153/08 Shenzhen/Bosch) Kompetencje sądu w tym zakresie nie mogą być w żadnym razie cedowane na biegłego. (inaczej Sąd Najwyższy w wyroku z 23 X 2007 r. II CSK 302/07)

Zgodnie z art. 278 § 1 k.p.c., biegły w postępowaniu cywilnym jest ekspertem, znawcą dysponującym wiedzą i doświadczeniem zawodowym, pozwalającymi dostarczyć sądowi wiadomości specjalnych. Dokonuje on oceny określonego stanu faktycznego i przedstawia własną opinię. W polskim procesie cywilnym, biegły - specjalista w zakresie wzornictwa przemysłowego, nie może być utożsamiany ze zorientowanym użytkownikiem w rozumieniu art. 6. Równocześnie, nie może on wydawać opinii w imieniu innej osoby, a tym bardziej dokonywać oceny z punktu widzenia modelowej postaci o określonych ogólnie cechach, definiowanej w każdej konkretnej sprawie, z pewnością jednak nie będącej ekspertem ani znawcą, nie mającej jego wiedzy ani doświadczenia zawodowego. (por. E. Nowińska [w] Prawo własności przemysłowej. LexisNexis Warszawa 2011 s. 171, J. Kępiński Wzór przemysłowy i jego ochrona w prawie polskim i wspólnotowym. Oficyna a Wolters Kluwer business Warszawa 2010 s.54-57, M. Hulicki Pojęcie „poinformowany użytkownik” w świetle praktyki i orzecznictwa unijnego. ZNUJ Rok 2011, z. 112 s.112-132) W razie sporu stron, biegły powinien natomiast określić zakres swobody twórczej lub wskazać cechy wzoru wynikające wyłącznie z jego funkcji technicznej. Z tych względów Sąd oddalił wniosek pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego.

Normatywna ocena ogólnego wrażenia dokonywana jest zgodnie z regułami określonymi w dotychczasowym orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości i Sądu Unii Europejskiej (m.in. wyrok Sądu UE z 18 III 2010 r. w sprawie T-9/07 Grupo Promer Mon Grafic vs. PepsiCo). Ocenie podobieństwa / odmienności ogólnego wrażenia, jakie wywołują na zorientowanym użytkowniku podlegają wzór uprawnionego i wzór zawarty lub zastosowany w produkcie domniemanego naruszcziela, nie przeciwstawia się natomiast produktów stron. Sposób w jaki powód używa wzoru jest bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu. Jego produkt może być jednak pomocniczo wykorzystany, jeśli nie ma wątpliwości co do jego tożsamości (nie ma wątpliwości co do identyczności wzoru i ucieleśniającego go produktu powoda).

Należy przy tym wyjaśnić, że porównanie to różni się od ryzyka konfuzji konsumenckiej w prawie znaków towarowych, gdzie klient, zachowujący w pamięci znak uprawnionego, myli z nim znak towarowy innego przedsiębiorcy. W przypadku wzorów, porównania – w ocenie normatywnej – dokonuje się w sposób bezpośredni (szerzej : L. Brâncuși Wzór ... s.273-360), analizując występujące między nimi podobieństwa i różnice. (por. wyroki z 22 VI 2010 r. w sprawie T-153/08 Shenzhen/Bosch , z 16 XII 2010 r. w sprawie T-513/09 Jose Manuel Baena Grupo , z 16 VI 2011 r. w sprawie T-68/10 Sphere Time , z 9 IX 2011 r. w sprawie T-10/08 Kwang Yang Motor) Bez znaczenia są zatem oznaczenia wytwórcy, jego znaki towarowe, czy pełna informacja handlowa, ze wskazaniem pochodzenia produktu.

W sprawach wzorów wspólnotowych sądy stosują przepisy rozporządzenia (art. 88 ust.1), a w kwestiach w nim nieuregulowanych ustawodawstwo krajowe, zarówno prawo materialne (ust.2.) jak i procesowe, odnoszące się do krajowego wzoru przemysłowego. Uznając, że pozwany naruszył lub że z jego strony istnieje groźba naruszenia praw do wzoru wspólnotowego sąd stosuje, jeśli nie stoją temu na przeszkodzie ważne powody, następujące środki :

a.

zakaz kontynuowania działań, które naruszają lub grożą naruszeniem wzoru,

b.

zajęcie podrobionych produktów;

c.

zajęcie materiałów i narzędzi wykorzystanych w przeważającej mierze do wytworzenia podrobionych produktów, jeżeli ich właściciel wiedział do jakich celów były użyte lub w danych okolicznościach było to oczywiste,

d.

wszelkie środki pozwalające na nałożenie innych sankcji, adekwatnych do okoliczności, przewidzianych przepisami prawa krajowego, w tym również prawa prywatnego międzynarodowego państwa członkowskiego, w którym naruszenie miało miejsce lub istnieje jego groźba. (art. 89 ust.1) Sąd podejmuje też niezbędne decyzje zapewniające przestrzeganie tych środków, zgodnie z prawem krajowym (art. 89 ust. 2)

Przeciwstawiając sobie zarejestrowany na rzecz P. S. wzór wspólnotowy i wzór przemysłowy zastosowany w produkcji pozwanych można z przekonaniem stwierdzić, że na zorientowanym użytkowniku, którym w tym przypadku jest wykonawca robót budowlanych, w szczególności elewacyjnych, wywołują one odmienne ogólne wrażenie, szczególnie, że w tej dziedzinie swoboda twórcza nie jest nadmiernie ograniczona (obciążający powoda brak dowodu przeciwnego). Nie obowiązują w tym zakresie żadne przepisy standaryzujące wygląd tego typu produktów. Ze względów funkcjonalnych okładziny powinny mieć kształt prostokątny oraz grubość zapewniającą ochronę i trwałość pokrywanej powierzchni. Powód nie wykazał w tym postępowaniu, że wykorzystanie do wykonania deski materiału w postaci styropianu ma charakter wzorniczy, decydujący dla stwierdzenia nowości i indywidualnego charakteru wzoru.

Motywy pozwu nie zawierały także innych twierdzeń mogących mieć znaczenie dla oceny naruszenia praw wyłącznych, nie definiowały zorientowanego użytkownika ani zakresu swobody twórczej. Powód nie wykazał także, jaki jest stan sztuki w dziedzinie elementów dekoracyjnych. Nie przedstawił wzorów stron na tle oferty rynkowej innych producentów.

W ocenie Sądu, decydujący dla ogólnego oglądu przeciwstawianych wzorów jest wygląd strony wierzchniej - okładziny. Kształt prostokąta, grubość i materiał z którego wykonano deski mają charakter funkcjonalny, dlatego właśnie te elementy są pomijane przez zorientowanego użytkownika przy ocenie podobieństwa wzorów. Jego uwaga skupi się na fakturze, ornamentyce i kolorystyce deski, które w obu przypadkach zasadniczo się różnią. Deska przedstawiona we wzorze wspólnotowym jest jednolicie brązowa, dość gładka, z niewielkimi zagłębieniami na liniach słoików. Produkt pozwanych ma kolor szary, jego powierzchnia jest nierówna, słoje są wypukłone. Różnice w wyglądzie desek stron są tak istotne, że wykonawca elewacji nie uzna ich za podobne do siebie. Za różne uzna je także ostateczny użytkownik (mieszkaniec domu, którego elewacja została wyłożona tego rodzaju deskami), dla którego widoczna pozostaje wyłącznie strona wierzchnia.

Wobec braku podobieństwa wzoru wspólnotowego nr (...) - (...) P. S. i wzoru przemysłowego zastosowanego w produkcji A. O. i S. K. **Sąd oddalił powództwo, jako nieuzasadnione.** (a contrario art. 89 w zw. z art. 10 rozporządzenia)

Dla rozstrzygnięcia o oddaleniu powództwa istotne było także sformułowanie żądań: zakazowego (pkt 1.) i usunięcia skutków naruszenia (pkt 2. pozwu). Po sprecyzowaniu powództwa, P. S. odnosił nakazy i zakazy do produktów identycznych z jego wzorem wspólnotowym, tymczasem wzoru przemysłowego zawartego w produkcji pozwanych i zarejestrowanego wzoru wspólnotowego w żadnym razie nie można uznać za identyczne. Żądania powoda miały ponadto charakter zbyt ogólny, nie pozwalając na jasne i jednoznaczne określenie sankcji. Wyrok uwzględniający powództwo nie byłby też samodzielny, dla jego wykonania konieczne byłoby rozstrzygnięcie

sądu, dokonywane w odniesieniu do konkretnego produktu wytwarzanego i oferowanego przez pozwanych oraz przedstawienia wzoru wspólnotowego w świadectwie rejestracji. Tymczasem sąd egzekucyjny nie jest w żadnym razie właściwy dla dokonywania oceny naruszenia praw wyłącznych.

O kosztach Sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c. – odpowiedzialności za wynik sporu. Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. (§ 3 art. 98 k.p.c.) Stronom reprezentowanym przez radcę prawnego zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata. (art. 99 k.p.c.)

Opłaty za czynności radców prawnych przed organami wymiaru sprawiedliwości określa rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 IX 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Zasadzając opłatę sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy, a także charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. (§ 2 ust.1.) Podstawę zasadzenia opłaty stanowią stawki minimalne określone w rozdziałach 3 i 4, z tym, że nie może być ona wyższa od 6-o krotnej stawki minimalnej (§ 2 ust.2.), której wysokość zależy od wartości przedmiotu sprawy lub jej rodzaju. (§ 4 ust.1.) W sprawie o naruszenie prawa z rejestracji wynagrodzenie wynosi 840 zł (§ 10 ust. 1 pkt 18). Zważywszy charakter sprawy, jej wagę i stopień skomplikowania, Sąd uznał, że adekwatne do nakładu pracy pełnomocnika pozwanych wykonującego zawód radcy prawnego jest wynagrodzenie w minimalnej wysokości.

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda

15/10/2013 r.